

בע"ה כה' בניסן תשע"א

29.4.2011

גליון מס' 2649.

ליל

עלוו קבוט סעד

פרשת קדושים

שבת
שלום

ההפטרה: האשכנזים- "הלא בכני כשיים" (עמוס ט, זי) הספרדים: "ויהי דבר ה' אלי" (יחזקא כ, ב').

מברכים חודש אייר: ר"ח אייר יהיה ביום רביעי וביום חמישי הבא עלינו ועל כל ישראל לטובה (לא אומרים "ולמחרתו").

המולד: ליל שלישי שעה 1, 28 דקי ו- 9 חלקים. אומרים אב הרחמים (לרוב המנהגים, בגלל ספירת העומר).

מתוד עלוו "עונג שבת".

שעור פרשת השבוע: תרצה אורן

ימי החול		שבת	
5.03	זמן תפילין/טלית	18.59	הדלקת נרות
9.15	סוף זמן ק"ש	19.10	מנחה א' 14.00 ב' 19.10
19.21-19.24	שקיעה		ערבית ושיעור
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.10	מנחה, שיעור וערבית	11.30	קידוש
19.42	צאת הכוכבים	17.10, 13.30	מנחה
20.10	ערבית	17.30	לימוד 'דור לדור'
		18.00	שיעור הרב ארי
7.30	שחרית נוער	19.56	צאת השבת

אחות תורנית השבת – דורית רידר

"קדושים תהיו" - על התשוקה לקדושה, והדרכים להתקרר אליה

פרשת "קדושים" היא אחת הפרשות שזכו לפרשנויות רבות ולעיון מרובה ובצדק רב. במשפטים קצרים ומדויקים היא מוסרת את תמצית הרוח והמעשה הנדרשים מהאדם המאמין המבקש להתקרב ולהדבק בקדושה האלוהית. צירוף המצוות הכולל בין אדם למקום ובין אדם לחברו במינון כמעט שווה, ו"הפזמון החוזר" בסופי הפסוקים "אני ה'" או "אני ה' אלוהיכם" יוצרים תחושה של שירה. נראה שויקרא יט' נכתב באופן הדחוס והממוקד הזה כדי להוות מעין "קיצור ספר" ליהודי המאמין, נוסח שניתן ללמוד על פה וללכת לאורו.

על הריכוז החשוב הזה כבר עמדו רבים וטובים. המדרש בויקרא רבא כד' ה' המצוטט גם בפרוש הרמב"ן לד"ה "קדושים תהיו", הוא דוגמא יפה:

תני, ר' חייא: פרשה זו נאמרה ב"הקהל" מפני שרוב גופי תורה תלויין בה.
ר' לוי אמר: מפני שעשרת הדברות כלולין בתוכה.
"אנכי ה' אלוהיך", וכתוב הכא: "אני ה' אלוהיכם."
"לא יהיה לך", וכתוב הכא (פסוק ד'): "ואלוהי מסכה לא תעשו לכם".
"לא תשא", וכתוב הכא (פסוק יב): "ולא תשבעו בשמי לשקר".
"זכור את יום השבת", וכתוב הכא (פסוק ג'): "ואת שבתותי תשמורו".
"כבד את אביך ואת אמך", וכתוב הכא (פסוק ג'): "איש אמו ואביו תיראו".
"לא תרצח", וכתוב הכא (פסוק טז): "לא תעמוד על דם רעך".
"לא תנאף", וכתוב הכא (פסוק כט): "אל תחלל את בתך להזנותה".
"לא תגנוב", וכתוב הכא (פסוק יא): "לא תגנובו".
"לא תענה", וכתוב הכא (פסוק טז): "לא תלך רכיל בעמך".
"לא תחמוד", וכתוב הכא (פסוק יח): "ואהבת לרעך כמוך".

בעולמו של היהודי המאמין פרשת "קדושים" היא ה"המסלול המהיר" אל הקדושה. אך בחברה היהודית המודרנית, שבה אנו חיים, יש רבים שמסלול זה כבר אינו מספק אותם. התשוקה לקדושה, שנראה שהיום רבים מבקשים אותה, כבר אינה מסתפקת במצוות המעשיות שבפרשה. התשוקה לקדושה אינה מעוניינת באורחות החיים ומעשי היום יום אלא במיוחד והרוחני, אלה שיבטיחו להם "תחושה של קדושה", או "חוויה מעוררת קדושה".

קובי אוז כותב בשירו "נקבת השילוח" על התשוקה הזו, במבט שחציו אמיתי ומשתוקק, וחציו מודע וביקורתי כלפי אותה תחושה:

בדרך לנקבת השילוח	כמה מזה מגלומניה?	יוצא ומנגב את המים
רצה לטבול במים חיים	כמה מזה אנתרופולוגיה?	איפה שמתי את המשקפיים?
נושם אוויר מימי המלכים...	כמה מזה רגשי אשמה?	מרגיש כמו עצמי תודה לאל
אולי נפשי תמצא מנוחה	כמה מזה כי העולם שלי מלוכלך?	כתר לא חיכה לי וגם לא אתונות
כאן במחילותייך ירושלים	שפתיה בדרך אל האור	בגוף יש לי תחושות משונות
אולי אני אגיא ואמצא מלוכה.	נוגע אני שיכור מקור	לא לגמרי טהור וגם לא גואל.

ולוואי שנמצא כל אחד את דרכו הפרטית להתקרב לקדושה, ולחוש כמלכים.
שבת שלום

זה היה השמוע (יט)

ביום שלישי בבוקר הלכה לעולמה חברתנו צפורה אש ז"ל. צפורה ביקשה כי לא יספידו אותה, על כן נאמרו מילים קצרות בלבד, שהשאירו אתנו חסרים ומבקשים לפחות את המילים למלא את החלל שהותירה, ולספר על אישה יקרה זו. פטור בלא כלום אי-אפשר, ולכן נזכירה בכל-זאת כאן בעלון, ולו במעט.

כאשר עלתה צפורה ארצה, הגיעה לקבוצת "עלומים" שם פגשה את שמעון, וביחד בנו את ביתם האוהב בקבוצת סעד. צפורה עבדה שנים רבות במטבח, בחדר האוכל, ולאחר מכן במרכולית ובכלבו. צפורה היתה אמונה על ממרח השוקולד הקלאסי שדורות של ילדי סעד גדלו עליו, ומבכרים אותו על-פני כל ממרח אחר. אי-אפשר היה לפגוש את צפורה בלא חיוך על פניה – תמיד האירה פניה לכל אחד, וביקשה לא להיות לטורח על אף-אחד- רק לעבוד ולתרום ולהיות מרוצה בחלקה. לדבורה, יוסי ומשה – ולכל המשפחה שלוחים תנחומינו. מי ייתן ולצד הצער והכאב ילוו אתכם בדרככם גם מאור הפנים והשמחה של אמכם האהובה. יהי זכרה ברוך.

חג הפסח עבר ב"ה בשקט. שוב הוכיחו ועדות דת, תרבות וענף המזון עד כמה הכל אצלם מאורגן ומתוקתק, והנעימו לנו את החג: ועדת דת - בתפילות ובשיעורים המסורתיים של חול המועד, ועדת תרבות – בטיול והופעה, וענף המזון בקניידלך, בחרוסת ועוד הרבה הרבה... תודה גם להנהלת הקהילה על השי לחג.

רבים בחרו לנסוע לטיולים עצמאיים, אך למי שבכל-זאת נשאר בסעד ציפו תוכניות מגוונות: **המשפחות הצעירות טיילו ביום ד'** לאיזור אשכול, וזכו בהפעלות שונות לילדים, **וביום ה' התקיים טיול לאיזור ניצנים** – גם בטיול זה בלטו המשפחות הצעירות. הילדים גלשו בדיונות, פגשו שיחים וחרקים וקינחו במדורה ובארוחת ערב. **על שני הטיולים כותבת הדס עמר:**

רציתי להודות **לוועדת תרבות צעירים** בניצוחה של רננה על הטיול המדהים שהיה לנו. ביקרנו בחממות קטיף עצמי (עגבניות, מלפפונים, פלפלים ותותים), הפרחנו יונות דואר, הכנו שרשראות מקטיף של תפוזים סינים, השתכשכנו במעיינות בפארק אשכול וקינחנו בפיקניק בפארק. הארגון היה מעולה והילדים פשוט נהנו מכל רגע... תודה גם **לחמי ולוועדת תרבות** על טיול המשפחות שהתקיים בחוה"מ פסח בחולות ניצנים. נהנינו מאוד, קולות ההנאה והצחוק נשמעו היטב ברחבי חולות ניצנים... המדריך היה מקצועי, מרתק ולבבי, צורת ההמחשה וההדרכה הייתה מושלמת. כמו כן יישר כוח על הסדר והארגון, היה אחלה כיבוד ושוב הוכחתם שדואגים לכל פרט קטן כגדול... כרגיל מי שלא הגיע פשוט הפסיד!

ביום רביעי בערב התקיים ערב משירת אלתרמן. מדווחת דרורה:
ערב זה כוון ליודעי אלתרמן. המוסיקאי, נתן סלור, נכדו של אלתרמן ובנה של תרצה אתר, והשחקנית לקחו בחשבון כנראה, שהבאים לערב זה מכירים את יצירתו של נתן אלתרמן ואת חייו וחיי בתו, ולכן לא היו כל הסברים. תמהתי אם היו באים חברה' צעירים יותר, שלא התחנכו על ברכי יצירתו של המשורר הדגול הזה, האם היו מבינים את הקורה מבין מה שהובא באותו ערב.
נתן סלור הוא מוסיקאי מחונן, שר יפה, והשירים שהיו שם, היו מוכרים לכל הקהל שישב באולם והשתתף בשירה. גם השחקנית הפליאה לשחק ולקרוא את יצירותיו המוכרות, והפחות מוכרות של אלתרמן. בסך הכל נהניתי ואני משערת שגם הקהל שישב באולם נהנה, אך ההרגשה שלי היתה שהמופע "רזה". ציפיתי לשמוע יצירות מוכרות ואהובות של נתן אלתרמן – ולא היו... היתה לי הרגשה שהערב כוון יותר לאינטלקט של הקהל ופחות לרגש.

כללית, תודה לועדת תרבות על הערב המיוחד הזה. יתכן שההרגשה שהערב יכול היה להיות יותר מלא ולהקיף יותר מיצירתו של אלתרמן, היא רק שלי ואיננה נחלת הכלל.

ברוכים הבאים לאשר ונעמה רוטנברג שהצטרפו לגרעין!

אשר ונעמה החלו את דרכם בסעד כסטודנטים, נעמה היא בת עין-הנציב ואשר מקרני שומרון. נעמה לומדת עו"ס בספיר ועושה עבודה מעשית בנוער, ואשר לומד משאבי אנוש בספיר. נאחל לכם המשך קליטה טובה בסעד והרבה הצלחה!

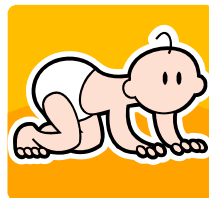
למיכל אפלבוים	לדרורה ואורי רוזנמן	לאינס אריאל
ולכל המשפחה	לסבתא מרים רוזנמן	ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב להולדת הנין	ולכל המשפחה	ברכת מזל טוב לבבית
נכד לצביה אפלבוים	מזל טוב כפול ומכופל	להולדת הנינה
בן לאופיר ואירית אפלבוים	להולדת התאומות	נכדה לשולה וספטון
	בנות לחן וחני רוזנמן	בת לשחר ולין

לאדו פולק
מזל טוב בהגיעך לגיל 90
שתזכה לשנים טובות
של בריאות ושמחה
עם כל המשפחה!

ליותם אריאל
להורים מיכל וחוסה אריאל
ולכל המשפחה
מזל טוב לחגיגת בר-המצווה

לגיינ ויהודה סימון
לסבתא רחל סימון
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
להולדת הנכד-הנין
בן לחגית ואיציק ברנט

לגילי ויענקוש זיוון
לאסתר ואבשלום זיוון
ולכל המשפחה
מזל טוב וברכות חמות
להולדת הנכדה-הנינה
בת לליאת ומני בכר

בר-מ31 והאוריה

בשבת הבאה פרשת "אמור", ג' באייר, 7.5, נחוגג בר-מצווה לבננו אוריה-יעקב. הציבור מוזמן לשמוח עמנו בקידוש ליד בית הכנסת, לאחר המניין השני. נשמח לדירות או חדרים פנויים לאורחינו.

אילת ודוד דרורי.

דברי פרידה מצפורה א"ף

לצפורה - שלום וברכה!

האמת, את המכתב הזה תכננתי לכתוב לך עוד לפני שידעתי על עלייתך לגנוי מרומים. כאשר גיליתי להפתעתי שאינך מגיעה לעבודה בכלבו, חשבתי לעצמי שכדאי לבוא לברך, ביקור חולים, קצת לעודד אותך.

וכך היה. באתי לביתך, ושם התבשרה לי הבשורה, שאינך רוצה לקבל אורחים. מה אפשר לעשות, אם זה רצונך, אז זה מה שאעשה. להתווכח אני בטח לא יכול. שמחתי מאוד לשמוע שאת בהכרה מלאה וראשך פועל היטב.

לאחר כמה "נסיונות" ביקור, ולאחר שהבנתי שאת בהכרה מלאה, חשבתי לעצמי לכתוב לך מכתב. מכתב בו אשתדל לחזק אותך, לחזק את רוחך כנגד הצרות הבאות עליך.

לאחר שחשבתי על תוכן המכתב, (ואצטט בהמשך ממה שנכתב לפני פטירתך), תהיתי לעצמי אם זה מתאים, כיוון שזה יכול בטעות להישמע כמו הספד, וכוונתי היא הפוכה, רק לחזק ולעודד. כמה חסרה לנו שלווה הנפש שלך והרוגע התמידי, בתוך לחץ חיי הכלבו וכד'. לא רציתי חס וחלילה להחלישך או בטעות לפגוע בך. היום בבוקר (יום שלישי, אסרו חג), חשבתי שבכל זאת אני אכתוב, כי זה חשוב, כי זה יכול להועיל. אך ליתר ביטחון, החלטתי שלפני שאעביר את המכתב אלייך, אעביר אותו אל אבי ואימי, כדי שיביעו את דעתם, וכדי לוודא שהמכתב אכן ממלא את יעודו המקורי. (כל זאת במחשבה שאת עדיין בין החיים).

זאת היתה התוכנית המקורית.

כמה הצטערתי הבוקר, אחרי תפילת שחרית, כאשר נודעה לי הבשורה, שנתבקשת לישיבה של מעלה. פספסתי... גם לא ביקרתי, וגם לא כתבתי.

אצטט כאן חלקים מתוך מה שכתבתי (לעצמי) בשבוע שעבר (ט"ז ניסן), לאחר ששמעתי שאת "בינתיים" לא מגיעה לעבודה:

צפורה- אישה מיוחדת במינה... עבודה בכלבו, הרבה קונים, לחץ, חסר פירות וירקות, אנשים לחוצים, רוצים לסיים תיעבודה, ויש איזה דמות אחת, שאצלה אין לחץ, בנחת, ברוגע, כמו איזה מלאך שקט, יושבת בפינה (כיוון שהיא מבוגרת יחסית- כ- 86), ועושה את עבודתה.

יש לה פינה בכלבו, בה היא עושה את תפקידה - למלא כל מיני קופסאות ושקיות בדברים שונים ומשונים. לדוגמא- מגיע שק שלם של שקדים, והיא יושבת ומחלקת אותו לשקיות קטנות. מגיע שק של אגוזי מלך- כנ"ל. יש גוש ענק של גבינה צהובה, והיא חותכת לחתיכות קטנות ומחלקת לשקיות. כך עוד ועוד דברים... יש עגלה אחת שנקראת העגלה של צפורה, איתה היא הולכת לפינתה (תוך כדי שהיא נשענת עליה...). תמיד היא הולכת לאט ומדברת בשקט, בנחת, בשמחה, ברוגע.

...

היא מאוד אהבה תורה. היא ממש שמחה שאני לומד בישיבה.

בקיזור, בעיני היא משדרת משהו מאוד מיוחד, עדין, אמיתי, מרומם. אין בה שמץ של גאווה והתנשאות, אך יש בה משהו עליון, מיוחד ביותר.

זאת היא צפורה אש, אישה מיוחדת במינה.

לאחר שהדברים הנ"ל נכתבו, חשבתי אולי לכתוב לך, שתדעי כמה אנו מעריכים אותך ולומדים מדרכך המיוחדת.

צפורה, את היית ותמשיכי להיות בשבילנו דמות מיוחדת במינה. השלווה והרוגע הנסוכים על פניך, שמחת החיים וחדוות האנשים שהיו נר לרגליך.

זה היה מדהים לראות עד כמה את אוהבת את העבודה, לעזור לאחרים, "לשרת" את הציבור, כאילו לכך הקב"ה הביא אותך לעולם. את הוכחת בחייך שאת שייכת לאומה זו, עם ישראל. (שלשה סימנים יש באומה זו: הרחמנים, והביישנים, וגומלי חסדים. מסכת יבמות עט, א). הלוואי וכל האנשים היו כ"כ שמחים ללכת כל בוקר לעבודה, כמו שאת היית שמחה להגיע כל יום אל הכלבו.

אני אישית גם יודע, כמה אהבת תורה היתה לך. תמיד כאשר הייתי מגיע מהשיבה, היית מעודדת אותי ללמוד תורה, ואפילו ביקשת ממני ללמוד בספרים שלך. קשה לתאר במילים את התשדורת שלך, שמצד אחד היא מלאת רוממות ושמחה, ומצד שני מלאת ענווה ופשטות, הסתפקות במועט וצניעות. אני מתגעגע לחיוך הזה בבוקר - "בוקר טוב" עם המנגינה המיוחדת, כמו מלאך שבא להזכיר לנו כמה העולם מלא בטוב.

כולי תקווה שנדע להפנים את המסרים המשמעותיים מחייך. ומכאן נשלח כולנו תפילה, שתהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

אֶחָנוּן אִיְנֻבְרָד.

כר'דה

במוצאי החג, הלכה מאיתנו צפורה, הלכה אל שמעון שלה. מתאים לה לצפורה מוצאי, בסוף החג, בשקט, בצנעה, שלא לקלקל לנו את שמחת החג.

צפורה אש, צפורה ה - אש, הצפור ששרדה מן האש.

בקשת שלא יספידו אותך, שכחת שההספד אמנם לכבודך - אך לא בשבילך, הוא הדרך שלנו להפרד, לבכות אותך, לבקש שתהיי מליצת יושר עבורנו.

צפורה יקרה, היית כל כולך לב ענק, היית הדבר הכי טוב - שטוב בכלל יכול להיות טוב. כל כולך אהבה, כל כולך נתינה.

וכמה שנתנת לנו אהבה - כך גם בקשנו להחזיר לך. באהבה גדולה באת לעולם, ובאהבה גדולה ממנה את עוזבת אותו.

אוהבים אותך לאין קץ.

צאוס ב.

**קיבוץ סעד אבל
על פטירתה של חברתנו
צפורה אש ז"ל
ומשתתף בצער המשפחה**

איזהו עשיר? השמח בחלקו

דבורה, יוסי, משה יקרים, ולכל המשפחה -

צפורה ז"ל לא רצתה הספדים, וקיימתם את מצוותה. אך סיפורים יש ויש, וזכרונות, מאנשים שאוהבים ומוקירים את האשה המדהימה הזו.

מפגש ראשון שלי עם אמא/סבתא צפורה – במטבח של סעד. צפורה שוטפת סירים במרץ, על-יד הכיור הגדול.

אני בת 17, חדשה ב"פלנטה" הזו הנקראת סעד-קבוץ-ישראל, ללא עברית וללא נסיון, אמורה לעבוד לצידה.

קבלה אותי בברכה חמה, בחיוך נעים, וכבשה את לבי. יום אחד כשנשמט מידה כלי כבד, שמעתי בורחת מבין שפתייה הברה ראשונה של קללה עסיסית בהונגרית. מן הבית ידעתי את ההמשך ושאלתי האם זה מה שרצתה להגיד... לא אשכח את הצחוק המתגלגל שלה באותו הרגע.

מפגש נוסף זכור לי – כמה ימים לאחר נישואיי. לרגל האירוע הגיעו הוריי מארה"ב. לאחר שעזבו את סעד, אמא/סבתא פנתה אלי ושאלה: "אמא שלך – ממונקאץ? היא היתה יש'?" כשעניתי בחיוב, אמרה: "ידעתי. ראיתי אותה, והכרתי את פניה. היינו יחד בחלק מן התקופה, הרי גרתי בצריף עם בנות מונקאץ". שאלתי – "האם לא פנית אליה – לא אמרת לה דבר?" ענתה: "לא, לא. ראיתי שהיא מאלה שלא מדברים. אנחנו הרי יודעים להבדיל בין אלה שמדברים, לבין אלה שלא."

על הזוגיות הנפלאה עם אבא/סבא שמעון כבר סופר רבות, ועוד יסופר וודאי. לאחר פטירת אבא/סבא שמעון ז"ל, תהיתי בליבי איך תוכל להמשיך בלעדיו.

כמה התפעלתי ממנה, שלקחה על עצמה להמשיך את דרכו, להיות מעודכנת, לתייק כל מסמך, מכתב ומאמר. מדהימה.

מכל ביקור ומפגש יצאתי נפעמת ומעודדת. פעם אחת ספרה (את מה שאתם וודאי מכירים היטב):

"כשהיה קורה אצלנו משהו קשה, שמעון היה אומר לי: 'בואי ציפקה, נהיה עצובים. אם זה יעזור, נמשיך'.

"ומה את חושבת?" שאלה. "זה עבד."

וסיפור ה-MRI – חומר לאגדות. אין, פשוט אין דברים כאלה.

שני ההורים היו עבורי ועבור רבים - התגלמות העושר והאושר.

כמה גאוה - כל-כך נהנו לספר על כל אחד ואחת מכם, להראות תמונות, לספר על הישגים.

גאוה ענקית. אהבה גדולה.

חסרונו של אבא/סבא שמעון מורגש מאד בסיפן, וכמעט שאין יום בו לא זוכרים ומזכירים דבר שעשה, ארגן או אמר.

את פניה המאירות של אמא/סבתא צפורה, ואת זוהר אישיותה – נזכור תמיד.

אנו עניים יותר כאשר הם אינם בתוכנו, אך התעשרנו מעצם היותם.

"איזהו עשיר – השמח בחלקו."

שמעון וצפורה ז"ל – לא היה איש עשיר מהם.

משפחה יקרה, זכיתם במצוות כיבוד אב ואם, ליוויתם וחבקתם את אבא, ואז את אמא, בימיהם האחרונים, ובכך –

ניתנה להם ולכם מתנה משמים.

תמשיכו לראות בסעד את ביתכם, ובקהילת סעד – המשפחה המורחבת.

מאור השמש המחממת את רגבי אדמת סעד, תנוחמו.

שרה פולק

3 פורה יקרה,

אומנם ציווית עלינו שלא להספידך, אבל בימים אלו הלב מתעקש להעלות זכרונות ומחשבות על אישה אצילה וטובה שכמוך, שהיתה ואיננה עוד עמנו. אז, אנא סלחי לי שאינני מתאפקת וכותבת כמה מילים. כי איך אפשר שלא להיזכר בשבתות הנפלאות בהן ישבנו עמך ושמענו את סיפוריך, ובכל פעם התפעלנו מהמוני האורחים שנמשכו אל חברתך ואל ביתך. "המלכה האם"- קראנו לך, וצחקנו על המוני הנתינים המבקשים לשחר פניך.

ומה הפלא? וכי מי לא ירצה להינות מן החיוך הטוב, מן המבט האופטימי על החיים, מן היכולת שלא להתלונן אף פעם, ותמיד למצוא את הטוב בכל אדם ובכל מצב. וכך הפלגת בסיפוריך וגילית טפח קטן מן הימים הקשים ההם, אותם שרדת בנס, וכיצד הגעת לארץ, בודדה וללא שפה, אל קבלת פנים לא קלה בקיבוץ של אותם ימים- אך גם אז לא נפלה רוחך.

לצידך עמד אז, ובמשך כל חייו הבעל הטוב והמסור שמעון ז"ל. ועל סיפור אהבתכם עוד ייכתבו בלדות ורומנסות לרוב. אני לא עייפתי לשמוע את הסיפור על 21 הכלניות שהביא לך שמעון ליום הולדתך ה-21, ועל חתיכת הסבון הטובה שהשיג אי-שם והעניק לך במתנה באותם ימים של צנע. בעיניים נוצצות סיפרת את הסיפור והתבוננת בתצלום המונח על השידה- בו נוסעים שניכם בחיך רחב על הקלנועית הזוגית-אכן, כך נראה מסע חייכם המשותף.

יחד הקמתם משפחה לתפארת, בת, בנים, נכדים ונינים שעליהם היתה גאוותך. כמה אהבה ותשומת-לב הקדשת להם, כמה איכפתיות ומעורבות- וכמובן, קיבלת מהם מלוא חופניים אהבה בחזרה, כראוי לך. לא אשכח באיזו אהבה טיפלת בעיזבונו של שמעון, לאחר לכתו. כיצד קראת כל פתק ומכתב שהשאר "הארכיונאי הפרטי שלך", וכמה שמחת בכך. הרגשת שבדרך זו את ממשיכה לשמור את הקשר המיוחד שביניכם ופשוט לא רצית שייגמרו תיקי המכתבים והמסמכים... שמרת לך בצד עוד שתיים- שלוש תיקיות אחרונות לימים שעוד יבואו.

גם כחברת קיבוץ היית לנו דוגמא ומופת למסירות בעבודתך במטבח ובכלבו. בכל מקום השפעת מרוחך הטובה וידעת להתהלך עם הצעירים ועם המבוגרים בתבונה וברגישות. בימים האחרונים סבלת מכך שאינך יכולה ללכת עוד לעבודה. "אם אינני יכולה להביא עוד תועלת- בשביל מה להמשיך?" כך אמרת, ולא הבנת שאנו רצינו אותך עוד ועוד איתנו. לאסיפות החברים התייצבת בקפדנות של חייל ממושמע. את כל חוברות ההסברה קראת מאלף ועד תו, ואם משהו לא היה ברור- לא היססת לשאול ולברר. קיבוצניקית מן הזן שכבר לא מייצרים עוד...

ציפורה אהובה, גם עם המחלה התמודדת באומץ ובאופטימיות כדרךך תמיד. ידעת להילחם בנחישות וידעת מתי להרים ידיים ולומר: "עד כאן". טיפלת בכל נושא, השארת הוראות אחרונות מדויקות, ובשמחה הלכת לעולם שכולו טוב, תוך תקווה להתאחד שוב עם שמעון היקר שלך. והנה עוד שיעור חשוב שלימדת אותנו- כיצד להיפרד מן החיים בשלום, בהשלמה ובשלמות. לדבורה וזלמן, ליוסי וענת, למשה ולתמנע, וכל הנכדים היקרים- מי ייתן והקדוש ברוך הוא יישלח לכם נחמה. היתה לכם אמא וסבתא גדולה מן החיים והיא תמשיך ללוות אתכם ברוחה הטובה כל ימי חייכם. ואני כבר מתגעגעת-

חנית רפף

הכתבה הבאה התפרסמה בעיתון החג של ידיעות אחרונות, והיא עוסקת בחברינו חנה ברט וישראל שריד. לקראת יום השואה החל בשבוע הבא, אנו מביאים כאן את רובה של הכתבה על משפחת שריד (שידליסקר), שסיפורה נבחר על-מנת לקדם את מבצע איסוף החפצים של "יד-ושם" – לאסוף את השברים.

עריכת אחרון

בבוקר יום שישי, האחד בספטמבר 1939, נישאו באוויר הקיצי של פולין ריחות מלחמה. מטוסי הרייך הגרמני חגו בשמי המדינה והמטירו עליה אש וגופרית, כשעל הקרקע כובשים החיילים הנאצים ממוסמרי המגפיים את פולין. אל תחנת הרכבת המופצצת בעיירה הקטנה דמביצה שבדרום המדינה נהרו מאות תושבים מבוהלים, שחיפשו כל דרך להיחלץ לרכבות- כל דרך להינצל מהגיהנום שאליו הפכה פולין מול עיניהם.

בין ההמונים שהצטופפו על הרציף באותו בוקר היו גם זוג יהודים צעירים- רבקה ומשה שדליסקר. על ידיה של רבקה נמנם בשלווה תינוקם בן השנתיים, ישראל. "אנחנו אזרחים בריטיים" ניסה משה את מזלו אצל מנהל תחנת הרכבת, ונופף בדרכונים שלהם, אך דבריו נפלו על אוזניים ערלות, שכן התחנה וכל הרכבות כבר הולאמו לטובת הצבא הפולני. חיילים ירוקי מדים נפרדו מאמהות דומעות ועלו על רכבות לכיוון צפון- לשדות הקרב. משה ורבקה כיוונו דווקא לכיוון ההפוך- לארץ ישראל, ממנה הגיעו לביקור מולדת.

הם הכירו ארבע שנים קודם לכן. רבקה בת העשרים הצטרפה לתנועת "השומר הדתי", ויצאה להכשרה של התנועה לקראת עליה ארצה. ברכבת לשם פגשה את המדריך משה, והם התאהבו. שבועיים אחרי נישואיהם, בקיץ של 1935, כבר היו על האונייה ארצה. במשך ארבע שנים אספו בארץ פרוטה לפרוטה כדי לנסוע לבקר את הקרובים באירופה.

בינתיים ברציף של דמביצה, הופיעו בשמי התחנה מטוסים בריטיים שבאו לסייע לפולנים. מפקד התחנה הנרגש הכריז שאזרחים בריטיים יורשו לעלות לרכבות. משה ורבקה רצו מהר, והצליחו לעלות לרכבת האחרונה שנסעה מזרחה. נסיעה מפרכת בת כשבוע הוציאה אותם מפולין המתפוררת, ולאוניה "הר ציון" שהפליגה ארצה הם עלו ברגע האחרון. רק כששמעו את הצפירה נשמו לרווחה.

כמעט כל קרוביהם ומכריהם של רבקה ומשה נרצחו בארבע השנים שלאחר מכן. שבוע אחרי שנמלטו מהכפר, נכנסו הנאצים בשערי דמביצה ומכונת ההשמדה החלה לפעול. לזוג הצעיר נותרו כמזכרת רק מספר מכתבים שקיבלו ממשפחותיהם בטרם ניתק הקשר. מכתבים שהפכו בבת אחת לכאלה שמספרים הרבה יותר ממה שכתוב בהם...

מאז עלייתה ארצה של רבקה, נהגה אחותה פייגה הקטנה ממנה בשנתיים לשלוח מכתבים לכתובת החדשה שלהם בישראל... (אחד המכתבים) כתוב על דף שנתלש ממחברתה של פייגה. הוא נשלח בחורף הראשון אחרי עליית אחותה לארץ, והוא נכתב בארבע שפות על ידי שלוש נשים- פייגה, אמה חנה וחברתה של רבקה- מלה בטלר. כל סנטימטר בדף מנוצל ובכתב צפוף משתפות השלוש את רבקה ובעלה במתרחש בפולין. על שניים מהקטעים- בפולנית ובעברית רצוצה- חתומה פייגה. שמונה שורות בפולנית כתבה מלה, ואילו חנה כתבה ביידיש ובשפת סתרים מיוחדת שקבעה מראש עם ביתה.

"ילדי אהובי ליבי" פותחת האם חנה את החלק של המכתב הכתוב יידיש. "קיבלתי את מכתבכם, ואני מודה לכם מקרב לב. גם את הכסף ששלחתם קיבלתי, ותודה לכם גם עליו. אנו זקוקים לו מאד, וזה מקל עלינו. תודה שאתם חוסכים מפיכם בשבילנו, זה לא פשוט לדעת שילדינו עובדים קשה וחוסכים אוכל מפייהם בשבילנו. השם יעזור לכם וייתן לכם זכות, נחת ורווחה". השורות הבודדות האלה מלמדות את ישראל חנה ושושי שאז עוד לא נולדו, על המסירות של הוריהם ששלחו כסף לחו"ל למרות משכורתו הנמוכה של משה.

מתחת לחלק הכתוב ביידיש מופיעות שבע שורות של כתב סתרים. הוא מורכב מבלייל של ספרות, אותיות לועזיות וסימני פיסוק. "סבתא שלנו הייתה אישה מאד דתית" מספרת חנה, הקרויה על שמה. "ובמכתב היא בעצם מנסה לברר אצל אימא בכתב הסתרים למה היא לא נכנסת להריון והאם היא סובלת מבעיות כלשהן שמונעות זאת ממנה. בגלל שהיא לא ידעה כמה עיניים יפגוש הכתב, היא מצפינה את המסר בשפה שהן קבעו מראש". עם השנים נשכחה השפה המיוחדת, ורק המסר שהעבירה האם-שנה לפני לידת הבן הבכור ישראל-נשמר.

אך החלק המרכזי של המכתב הוא מה שכתבה פייגה, וכוון לגיסי הטרי. חלק גדול היא כותבת בעברית משובשת, ומתחת לעברית היא מוסיפה הסבר מתנצל בפולנית: "גיסי חביב! כבר חצי שנה איך אתה בארץ ישראל, ועתה אני כותבת זה אחדים דברים. מוצי(א) שגיאות רבים, יען כי אני לומדת לבדי. אני חפצה כבר יודעת אחרי העברית כותבת, מדברת וקורה (קוראת. ע"ג) כמו אתה. השפה העברית יש קשה מאד. אתה מאושר, כי אתה גר בארץ ישראל. מא שם לך? כמה שעות אתה עובד? אל מלאכה קשה או קלה? באשר אתה בא לבית, לנוח בשעת אשתך מבשלת אוכל, ואחרי כן אוכלים יחד ארוחת צהרים. לכס שם חס, ולנו קר, כי יש חורף. כבר יש אשרה שעון (השעה עשר. ע"ג) ואני שכב לישון, כי אני איפה (עייפה) מאד. מכתב כותבת באצמי, בלי אזרה". את החלק העברי של המכתב רב-השפות חותמת פייגה בשמה העברי-ציפורה...

"ההורים שלנו עלו במסגרת הכשרה והצטרפו לקיבוץ שח"ל ליד רחובות" מספר ישראל. "הקיבוץ, שלימים הפך לחלק מקיבוץ טירת צבי". משה מצא עבודה בוועד הפועל של הפועל המזרחי, ובני הזוג חסכו כסף במשך ארבע שנים כדי לנסוע לביקור המיוחל של קיץ 1939. שושי: "במשך ארבע השנים האלה הגיעו המון מכתבים. באחד הראשונים הופיע המפתח לכתב הסתרים, ומאז בכל מכתב הופיע קטע מוצפן. אנחנו יודעים שאבא ואימא חיכו זמן רב למכתבים האלה".

עד שנת 1942 המשיכה פייגה לשלוח מכתבים. גם כשהנאצים החלו להשמיד את יהודי העיירות, והמוות ריחף באוויר הקר של פולין. פייגה התחננה במכתבים שיסייעו לה בהשגת אישור עלייה לארץ-סרטיפיקט. את העברית היא למדה בין היתר כדי להשיג אישור נכסף כזה ואולי לזכות בחייה. "אישור כזה עלה 120 לירות" מספרת שושי בכאב. "אבא ואימא הצליחו לאסוף 90 לירות, ולא הצליחו להעלות אותה. הם חסכו כל גרוש שהיה להם, אבל אבא הרוויח רק 12 לירות בחודש והיה קשה מאד לחסוך". למרות שכבר הוגשה בקשה למחלקת העלייה של הסוכנות, הניסיונות לקנות את חייה של פייגה לא צלחו, והיא נותרה בבוכניה.

כשגדל ישראל, זכה לשמוע מהוריו עוד על הפגישה האחרונה עם משפחתם, בה נכח כילד בן שנתיים: "אמא ואני נסענו לשלושה חודשים, ואבא השיג חופשה מהעבודה רק לשבועיים אז הוא בא ממש בסוף". בליל אותו מוצ'ש, ישראל מספר שקרון הרכבת אליו טיפסו חנה לא ברציף, מחשש ההפצצות, המדרגה הראשונה הייתה גבוהה מאד. משה טיפס תחילה, אך רבקה התקשתה לעלות עם הילד הקטן על ידה ועם מזוודה קטנה בידה השנייה.

לפתע הופיע פולני נחמד. "תני לי לעזור לך עם הילד" הציע בנימוס. האם סירבה להיפרד מבנה והעדיפה לתת לו להרים את המזוודה. "כשנכנסנו לקרון, הפולני כבר לא היה שם, וכך גם התיק שלנו". כל המסמכים, הכסף, המזכרות שלקחו נעלמו. כמה דקות של פחד עברו עליהם עד שמשה מצא את המזוודה זרוקה בקרון האחרון- עם הדרכונים הזרים וללא כרטיסי ההפלגה, וכמובן ללא כספם או המזכרות שלקחו... "נסענו כשבוע ברכבת לקונסטנצה שברומניה, בנסיעה סיוטית. כבר הפציצו מסילות, והרכבות נסעו לאט מאד ובחושך. ברומניה הייתה בעיה להכניס אותנו לספינה ללא כרטיסי ההפלגה, וטשרניחובסקי בכבודו ובעצמו התערב כדי לעזור לנו. היינו האחרונים שעלו על האונייה".

רגע לפני הפרידה ברציף של דמביצה, כך מספרת שושי, עוד התחננו משה ורבקה לבני משפחתם שינסו להימלט יחד איתם. "נבוא", ענו להם, "רק קודם כל נמכור את הבית ואת העסקים שלנו". בני המשפחה ביקשו להבטיח את עתידם הכלכלי, אך בתוך שלושה שבועות נכבשה פולין כליל ע"י הנאצים...

אף אחד מכותבי המכתב לא שרד את השואה. "הם עלו בעשן" אומרת חנה. רק המכתבים שכתבו נותרו כמזכרת. הסבתא-האם חנה נפטרה חודשים ספורים אחרי שנכתב, ממחלת השחפת. בעלה כבר נרצח באחד המחנות- נכדיו אינם יודעים אפילו היכן בדיוק.

ביולי '42 הוקף גטו דמביצה באנשי א.ס.אס, ומאות יהודים נורו ב"בורות ירי". בחודשים שלאחר מכן החלו גם משלוחים לאושוויץ. באוקטובר '43 הוכרזה גם בוכניה, עיר הולדתה של רבקה, כ"יודן-ריין". המשמעות: כל בני משפחתה כבר לא היו בין החיים. "רק דוד ישראל ניצל כי הוא לחם בצבא הפולני ובסוף ברח והגיע לארץ" מספרת שושי. "ואח אחד של אבא שרד את אושוויץ. כל השאר, שישה אחים ואחיות של אימא ושלושה של אבא נספו בשואה".

שבעים וחמש שנים אחרי שהגיע המכתב ההוא, נקמתה של משפחת שדליסקר בנאצים ברורה מתמיד. לרבקה ומשה, שנפטרו עם השנים, יש כיום 101 צאצאים חיים- כולם בישראל, חלקם גאים להתגורר באזור עוטף עזה, בעיקר בקיבוץ סעד. שם המשפחה שלהם עוברת עם השנים ל"שריד", והוא נישא בגאווה ע"י ישראל- התינוק שברח ברגע האחרון.

עקיבא נוביק, ידיעות אחרונות

אירוצי תרבות לשבועיים הקרובים

יום השואה :

טקס יום השואה יתקיים בע"ה ביום ראשון, כ"ז ניסן, 1.5 בשעה 20:00 בחד"א שמאל.
יציאה לבית קברות – יום שני, כ"ח ניסן, 2.5, בשעה 17:30.

יום הזיכרון :

טקס ערב יום הזיכרון – יום ראשון ד' אייר, 8.5, שעה 18:45 בחד"א שמאל.
יציאה לטקס במועצה בשעה 19:30 מקו לקו.

ערב יום העצמאות :

מפקד ליל העצמאות וריקודי שמחה. ארוחת ערב חגיגית(הרשמה מראש) בערב – ו.קליטה מזמינה את הציבור לערב שירה עברית בניצוחו של רמי הראל.

בוקר יום העצמאות :

"המירוץ לחבר קיבוץ" – משחק משימות חלוציות ממש כמו בסעד של פעם.

נא רישמו ביומן!

פרטים נוספים יפורסמו בקרוב.

1. תרבות

טוף אביב לוותיקים

הטיול יתקיים, אי"ה, ביום רביעי, א' דר"ח אייר, 4.5, בכרמל המתחדש ובאיזור החברים מוזמנים לנצל את מזג האוויר הנוח ואת הפריחה והירק, שעדיין קיימים, לבוא וליהנות בחיק הטבע.

הטיול מותאם לכל גיל ופתוח לכל הציבור – אפשר עדיין להצטרף. עלות משוערת- 100 שקל לאדם.

וצדת וותיקים.

המצטרפים מתבקשים להודיע בכתב לברוריה גורן.

פנת״ס בפי שרה האל ז״ל

עם שרה זכיתי לעבוד בכמה תחומים, בעיקר בהיוני עורכת העלון, ששרה תרמה לו כל-כך הרבה. כמו-כן היינו נוסעות יחדיו לאוניברסיטה בהר-הצופים לקורס של תיעוד בע״פ, שם למדנו וקיבלנו הרבה ידע לתחומים שעסקנו בהם – אני בראיונות אישיים, ושרה בעבודתה בארכיון שכללה בוודאי גם הרבה ראיונות עם אנשים לצורכי הארכיון. שרה היתה תלמידה מצטיינת, וקיבלה שבחים רבים על עבודותיה. שרה היתה אשה מרובת אשכולות. בכל אשר עסקה – היא עשתה זאת בידע רב, בצורה מדויקת, ובמסירות עד הסוף.

בעיקר ציינה את שרה האיכפתיות. היה לה איכפת שהכל יהיה מאורגן כהלכה, ושכולם ינהגו כראוי – למשל שלא ישבו על השולחנות בהופעות בחדר האוכל... אין צורך לומר שמאז ששרה איננה כבר כולם שכחו את המלחמות שניהלה שרה, וניתן חופש מוחלט לכל אדם לישוב היכן שהוא רוצה – על כל שולחן ושולחן...

היתה לה לשרה תנופה אדירה, והיא הרימה הרבה פרויקטים חשובים לקיבוץ ולעם ישראל. בראש וראשונה – המפעל העצום של ההתכתבות עם יהודי עולם הדממה, יהדות בריה״מ, שבזכותו נטוו קשרים בין אסירי ציון לבין הרבה שולחי מכתבים מהארץ – מהתנועה הקיבוצית בראש ובראשונה, ועם הרבה עמך מישראל, ונבנה גשר בינינו לבינם, שתרים רבות להכרה שלהם ביהדותם ובקשר לארץ-ישראל. שרה היתה מאד מוזיקלית, השתתפה בכל מקהלה ואהבה מאד לשיר. עם מיכאל בעלה שאהב לחרוש את הארץ בטיוליו היא טיילה רבות, והיתה ביניהם התאמה נהדרת. מאז היא התחילה לעבוד בארכיון – ובו זמנית במעוז מול עזה – היא למדה לעבוד עם מחשב, ולצלם, ותמונותיה מכל אירוע שאירע בקיבוץ גודשות את הארכיון. מה אומר ומה אדבר – הייתי יכולה למלא עליה דפים רבים ומלאים, והכאב גדול וחזק שאיבדנו אותה – בדמי ימיה ובאמצע המעשים והפרוייקטים הרבים שהיא עשתה והתכוונה להמשיך לעשות. נזכור את שרה שהטביעה את חותמה בכל-כך הרבה שטחים בחיינו.

יהי זכרה ברוך!

חייצ׳ה יקותיאל

ערב לזכרו של נתן קאופמן, ז״ל

במלאת שנה לפטירתו.

יום רביעי, ז' באייר תשע״א (11.5) בשעה 19:00 במועדון לחבר:

דברים לזכרו

לחברתנו מרים שלמון

ת נ ח ו מ י ם

במות אחיך

גדעון שרת ז״ל

הא משפחה בחור חדש

רובכם מכירים אותי היום. אני כבר חלק מהנוף השיגרתי של הקיבוץ. אבל זה לא תמיד היה ככה. כשהגעתי לסעד, באתי לבד, בלי משפחה ובלי חברים. הייתי זר לחלוטין. תוך כמה שבועות, התחלתי לעבוד בצוות ההשקייה בגד"ש. החברה שאיתם עבדתי נתנו לי הרגשה שאני חלק מהקבוצה ולא סתם מתנדב זמני. היה לי כיף לקום כל בוקר לעבוד בשדות ולדעת שבונים עלי שאגיע. לא עבר זמן רב עד שזמיר פראווי, שעבד אז בהשקייה, ושעיה לב פתחו בפני את דלת ביתם (ובהזדמנות זו אני רוצה להגיד תודה גדולה להם ולמשפחות שלהם על כל מה שעשו ועושים בשבילי עד היום). מצאתי בהם חברים אמיתיים - תמיד מזמינים, מתקשרים באמצע השבוע להגיד שלום ולשאול לשלומי, תמיד תומכים, ואפילו טורחים להגיע לטקסים בצבא. הם נתנו לי תחושה של שייכות כך שהיה לי כיף לחזור הביתה.

כמו שאמרתי, באתי בלי המשפחה שלי. אבל רכשתי עוד משפחה - משפחת שלומי. מהר מאד צפרי ועופר הכניסו אותי לביתם ונהייתי לבן בית. הייתי מקבל טלפון כל יום מצפרי, כמו אמא דואגת, מתי אבוא לאכול ארוחת ערב. בבר-מצווה של עמיחי, שלומית הביאה לי קטע קריאה בהצגה של האחים. הייתי מופתע ולא ציפיתי לזה בכלל, אבל לה היה לגמרי טבעי וברור שאני חלק מהמשפחה. מבחינתם, אין מצב שאני לא מגיע למפגש או אירוע משפחתי, או לא נמצא בתמונה המשפחתית. כשאבא שלי בא לבקר מארה"ב הוא ראה כמה שאני חלק מהמשפחה וכמה דואגים לי. הוא אמר לי שמצד אחד, קשה לו שהוא לא יכול להיות כאן בשבילי, אבל מצד שני, הוא שמח לדעת שיש משפחה בקיבוץ שממש כמו משפחה אמיתית עוטפת באהבה ונותנת כל מה שצריך.

לא דמיינתי שאמצא חברים ומשפחה כאלה מדהימים וכאלה תומכים ללא גבולות.

בעוד מספר חודשים, תגיע לקיבוץ קבוצה של "גרעין צבר". קבוצה זו מורכבת מבני נוער אמריקאי בדיוק כמוני, חדורי מוטיבציה, שבאים לעבוד בקיבוץ ולהתגייס לצבא. הם באים לבד, בלי הורים, בלי אחים, ובלי חברים. הם משאירים את הכל מאחור בשביל להיות חלק ממשהו גדול יותר. כאן, הם יצטרכו לבנות מעגל תמיכה חדש מבני הגרעין שלהם, ואולי יותר חשוב, מהקיבוץ. **אני מקווה שהם ימצאו את התמיכה, הקהילה החמה, ותחושת המשפחה שאני זכיתי למצוא כאן בסעד.**

דניאל ד'און

"מכירות פומביות"

תודה לכל מי שפנה אלינו לגבי אימוץ צעירים מגרעין צבר. כרגע רשומות אצלי שמונה משפחות: לנדסמן, הלפרין כרמל, יערי רננה, אלברט, וידס, שנון, לזר סלעית, וייס דרורית. אנו מבקשות את סליחתם של מי שנגשו אלינו ולא זכרנו. ובכל מקרה - אנו זקוקות למשפחות נוספות המוכנות להיענות לאתגר. כאמור: מדובר בארוחות במהלך השבוע ובשבתות ומילוי הרבה מן המטלות הכרוכות בילדים בצבא מחד ועולים חדשים מאידך: להיות בית חם, משענת, אוזן קשבת, מכונת כביסה ומקרר, נהגים ואורחים מעודדים בטקסים (כמובן שגם אנחנו נעזור כמיטב יכולתנו בכל הפריטים ברשימה!). כל זה למשך פרק זמן בלתי ידוע.

בכל מקרה, נשמח לקבל פתק בדואר או טלפון ובו פירוט העדפות: אחד או שניים, בנים או בנות. ננסה להיענות לכל הבקשות.

לגבי בקשות מיוחדות (צבע שיער, גובה וכו') - אפשר לנסות... לא בטוח שנצליח!

דניאלה ט'קסון ורונית מרט

מהנצחה כפי"ס יבנה – קטצ'ט אתוק א'צרת ניסן

בחטיבה העליונה, **תוכנית הישיבות והמדרשות** של תלמידי י"א הופעלה במתכונת חדשה ונחלה הצלחה. פתחנו את התוכנית בסמינר בן יומיים מטעם מדרשת תורה ועבודה של הקיבוץ הדתי, ואח"כ יצאו התלמידים לשמונה מוסדות שונים לתקופה של שבועיים. אחוז גבוה מאד של התלמידים השתתף בתוכנית במלואה והתגובות על התכנים, הן מצד התלמידים והן מצד המוסדות המארחים הם חיוביים מאד. רגע לפני פסח, כהרגלנו, קיימה שכבת י"ב את **סמינר קיבוץ**, בו התנסו התלמידים בהקמה והרצה של חברה קיבוצית דתית של ממש, בכוחות עצמם. הקיבוץ החדש "עין גובר" הוקם במעלה גלבע, ותלמידי י"ב, הראו יכולת מרשימה של עצמאות, הובלה, יצירתיות והתמודדות. שאלות של סידור עבודה, סידור רכב, כמה מניינים לקיים בכל בקר, חשיבותה של עבודה המייצרת פרנסה לעומת עבודה המשרתת את הקבוצה, מקומם של רבנים (אשכנזי וספרדי) בחברה הקיבוצית עמדו על סדר יומם, וכל מי שהיה שם וראה אותם התרשם מאד וחלק להם שבחים. גם התקשרות התנועתית הייתה שם ואנו ממתנינים בסקרנות לגיליון הקרוב של "עמודים".

בחודש האחרון העלו תלמידי מגמת התיאטרון של בית הספר בכתות י' וי"א וי"ב את **הפקות הסיום** שלהם. במרכז ההפקות של **כתה י"א** עומד בכל שנה נושא הדיאלוג, תלמידי המגמה העלו על הבמה שמונה דיאלוגים שונים, מעולמות קרובים וגם רחוקים, יחד עימם קיבלנו הבנה עמוקה יותר של מושג הדיאלוג שעלה מול עינינו בצורה מוחשית על הבמה. הערב, הוקדש גם השנה לבוגר המחזור הראשון של המגמה, דן טלסניקוב הי"ד שנפל בעת מילוי תפקידו, והוריו המלווים את המגמה היו עימנו. **תלמידי י"ב** העלו שלוש הפקות, שהיו שיאו של תהליך למידה הנמשך מתחילת השנה. כהרחבה והעמקה של התכנים הכלליים אותם למדו עם גיין מובילת המגמה, אפרים ב"ק מחנך ורב בית הספר קיים עם כל אחת מקבוצות ההפקה לימוד בארון הספרים היהודי. הפקת "שמונה נשים" עסקה באמת ושקר לאור המקורות, הפקת "אמא קוראז'" ליבנה שאלות של יציאה למלחמה כפי שהן מופיעות בספר דברים ומתפרשות בהגותו של הרב סאמט, והפקת "אחרון הפועלים" קראה בכתבי א.ד. גורדון ושאלה שאלות יסוד על השקפת העולם היהודית העולה מהן. השילוב בין עולם כללי לעולם לארון הספרים היהודי הוא נדבך מיוחד וחשוב במגמה זו.

לקראת תשע"ב התקיים דיון בוועד החינוך של בית הספר על **זרחה של הפנימייה** בשנה"ל הבאה. מוסדות בית הספר בודקים בימים אלה תוכנית לפיה תצומצם הפעילות בפנימייה עבור רוב התלמידים לשני לילות בשבוע. התוכנית נמצאת בימים אלה בשלבי גיבוש ועם סיומם ישלח מידע מפורט ומסודר לתלמידים ולהורים.

כתות בית המדרש לשנה"ל תשע"ב גם הן נמצאות לקראת סוף תהליך גיבושן. אנו נערכים לצמיחת התוכנית לשלוש שכבות ט' י' וי"א, ומקווים להשפעתה החיובית של התוכנית על הלומדים בה ועל כלל בית הספר.

טקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ופעולות האיבה בבית הספר, יתקיים כרגיל בע"ה בבית הכנסת ויתחיל לקראת הצפירה בשעה 10:50.

הטקס המנציח את זכרם של בוגרי בית הספר יתמקד השנה בסיפוריהם האישיים של אמתי יקותיאל הי"ד ושל צבי רוזנטל (ורדי) הי"ד.

ערה צמרון

נר זכרון:

כ"ט בניסן – יום השנה לפטירתה של חברתנו ציפורה לנדאו ז"ל (תשכ"ג)
ל' בניסן – יום השנה לפטירתו של בנימין פולק ז"ל (אבא של יוכבד ברזלי)
ל' בניסן – יום השנה לפטירתו של דוד שטיין ז"ל (אבא של עליזה גולדפדן) (תשמ"ג)

עונג שבת - פרשת קדושים

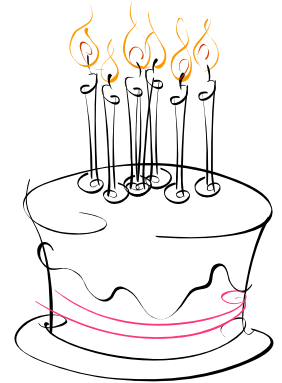
"אתן במדבר ארז שיטה והדס ועץ שמן אשים בערבה ברוש תדהר ותאשור יחדיו". (ישעיהו מ"א, י"ט)

תוך הודיה לה'

בהגיע חברנו היקר אדו - אלימלך פולק לגיל תשעים, הנהלת הקהילה וועדת ותיקים מזמינים את הציבור ל"עונג שבת"

בשבת הקרובה, פרשת "קדושים" כ"ו בניסן (30.4)
נתכנס כולנו באולם "אשל" בשעה 18:45
(אחרי השיעור של הרב)
לשמוח עם אדו ולשיר בצוותא שירי שבת ושירי נשמה.

תוגש סעודה שלישית קלה.

בברכה

הנהלת הקהילה וועדת ותיקים.

שניוויט חנות "קו לקו"

חנות קו לקו עוברת בימים אלו להסדרים חדשים:
ברוב המחלקות יצומצם המבחר - אך נמשיך להביא פריטים בסיסיים,
ופריטים שיהיה להם ביקוש. נמשיך לשים דגש על אופנת נשים וילדות.

כמו-כן יחולו שינויים בשעות פתיחת החנות.

שעות פתיחת החנות בחודש מאי:

בימים א' - ה': 10.00 - 17.00

יום ג': 10.00 - 16.00

יום ו': 10.00 - 12.00

(במוצאי שבתות החנות סגורה)

בהמשך - נפרסם את זמני פתיחת החנות הקבועים, החדשים.